

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXÍLU
ROČNÍK VI. ČÍSLO 7
BŘEZEN 1979

Z táborového deníku
šestnáctiletého skauta

JIŘÍHO
WOLKRA

WJ 16 1979

Skicoval jsem břízy u rybníka

POSEL JARA

Pro každého začíná jaro nějak jinak.

Někdo to prostě cítí ve vzduchu,

jiný si všimne, že ptáci na-
jednou začali veseleji a

hlasitěji štěbetat. Jed-
nomu to prozradí pohled

z okna , druhý se
spolehne na teploměr.

Mně vypukne jaro ten den,

kdy najdu první zlatožluté

hvězdy podbělu. Trochu si

tím postrkují přírodní hodiny

dopředu, protože tahle květin-
ka se hlásí k životu řadu týdnů

před úředním prvním jarním dnem. *Podběl obecný (Tussilago farfara)*

Často již koncem února. Stojí zato si jí blíže všimnout.

„Pampeliškový“ vzhled květů nenechá nikoho na pochybách,

že patří k velké rodině rostlin hvězdnicovitých /složno-
květných/. Víte, že v jednom úboru /tak se správně nazývá

to, co považujeme za jednoduchý květ/ bývá až 300 těch

žlutých jazýčků? Jsou to samičí květy, z nichž se později

vyvíjejí ochmýřená semínka. Samčí, prašníkové květy, naj-
deme uprostřed.

Podběl je „rafinovaný“ bojovník o život. Květy má totiž v

podstatě připraveny už před vypuknutím zimy. V předjaří

pak bez pomoci kořenů, pouze s využitím látek, nashromáždě-
ných v oddencích, květy rychle vypučí. Tím si podběl za-

jistí časový předstih před konkurencí, neboť jako první k

sobě může přilákat hmyz, důležitý k opylování. Na noc se

květy uzavírají. Listy se objevují až později a protože

podběl roste hojně na místech, kde se jiným rostlinám pří-
liš nedaří, mají dost místa, aby se mohly rozložit do šíř-

ky a vyrábět přes léto zásoby živin. To, že jsou zesponu

bíle plstnaté, dalo vzniknout českému názvu rostliny.

Latinaři poznají jistě okamžitě z odborného názvu /*Tussila-*
go/, k čemu je podběl asi dobrý. Sušené květy a listy se

již od pradávna používají proti kašli. Čerstvé listy se

příkládají při kloubových bolestech a revmatismu. Pro ze-
mědělce bývá podběl obtížným plevelem.

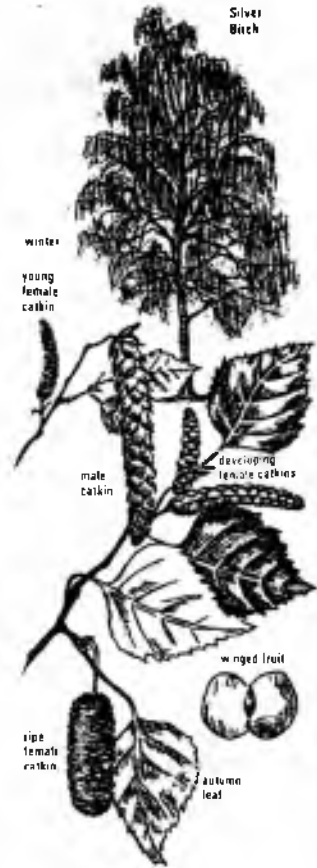
STROMY

Bříza se z listnatých stromů na jaře první hlásí k novému životu svými svěže zelenými lístky. V nížinách i v horách, ve střední Evropě i na vysokém severu. Roční, skromná, roste na pasekách v lesích, na lesních okrajích, na mezích v polích, na kamenitých stráních, na místech, kde se často jiný strom už ani neuchytí. Jen vysoko na severu tvoří rozsáhlé březové lesy.

Užitku pry mnoho nenoskytuje. A tak ji lesník nemá v lese příliš rád - vidí na jejím místě raději sark nebo borovici. Dřevo - ať syrové nebo suché - dobře hoří, ale málo hřeje. Ale Švédové a Finové vyrábějí ze severské břízy krásný nábytek. A jste-li někdo vlastníkem pravého finského nože, jeho rukojeť bude pravděpodobně vyrobena ze severské břízy. Z čerstvě vyrašených lístků naší břízy se dá uvařit léčivý odvar, z kůry čerstvě poražené břízy /na jaře nebo v létě/ udělat krásný košíček. Také správný Mikuláš vždycky nosíval jediné březovou metlu na neposlušné děti. Anebo - zametali jste už někdy vlastnoručně vyrobeným březovým koštětem? To je úplně jiná práce než s koštětem z umělé hmoty koupeným v obchodě! A zapomenout nesmíme ani na březovou mizu, ze které se vyrábějí různé kosmetické přípravky.

Tedy dřevina více pro krásu než pro samotný užitek. Ale třeba právě proto ji budeme mít rádi.

Budete-li k tomu mít někdy možnost, vysaďte si ji na zahradu, před dům, do parku. Bude vás z dálky zdravit svým bílým kmenem, jiná než všechny ostatní stromy, svěže zelená, štíhlá, s vysoko zvednutou korunou, přítelkyně větru, který tak pěkně pročesává její dlouhé, pružné větve.

Ěrbovní pověsti

vypráví nám sestry HANA HAKIMA X.

O KANČÍ HLAVĚ.

Jako u* jednou, musíme vás opět odkázat na Jiráskovy Staré pověsti české. Kdo jste je četl, pamatujete si na příběh o statečném Bivojovi, neškodí však si ho připomenout. Bylo to dávno, kdy v České zemi vládl kníže Krok, který měl tři dcery: Kazi, Tetu a nejmladší, avšak nejmoudřejší z nich Libuši. Sídlily s otcem na Vyšehradě a protože byli všichni pohané, klaněli se rozličným bohům, z nichž nejmocnější byl bůh hromu a blesku - Perun, přinášeli jim oběti v posvátných hájích /jeden takový právě na Vyšehradě býval/, tam stavěli jejich sochy - modly a také dřevěné sošky svých předků - tak zvané "dědky".

Klaněli se však i stromům a studánkám, přisuzující jim divotvornou moc. Všechny tři dcery sbíraly léčivé byliny, uměly léčit a Libuše dokonce věštila budoucnost. Tak prý předpověděla i slávu budoucího města Prahy.

Když zemřel kníže Krok byla Libuše dosazena na jeho místo. Protože se však mužům nelíbilo, že jim vládne žena, donutili ji, aby si zvolila manžela - budoucího knížete. Libuše si vybrala muže z kmene Stadiců - moudrého a statečného Přemysla a od té doby u nás vládli Přemyslovci. To vše se podle pověstí stalo někdy na počátku 8. století. Jejich první nástupci /bylo prý jich 7/ jsou v pověstech zachováni jmény, poslední z nich byl Hostivít a jeho syn Bořivoj, který přijal koncem 9. století křest, je prvním historicky doloženým Přemyslovcem. Ale to už vlastně patří do dějepisu a ne do pověstí, o kterých si vyprávíme.

Vraťme se však k Libuši. Jak jsme si řekli, měla sestry Kazi a Tetu, které žily na svých hrádcích Kazíně a Tetíně a jezdily Libuši na Vyšehrad navštěvovat. Jednou při takové návštěvě se stalo toto:

V hlubokých leších, které obklopovaly tehdy Vyšehrad a široké okolí, a které byly plny zvěře, zle řádil ohromný divoký kanec. Lidé si stěžovali, že jim zdupává úrodu a octli-li se kdo v lese o samotě, nikdy si nebyl jist, že ho kanec nenapadne. Byl to starý

mrzutý samotář a zle by se bývalo vedlo tomu, kdo by byl včas neuprchl nebo se neukryl.

Nedaleko Vyšehradu žil statný mladík jménem Bivoj. Lovil zvěř, staral se o svá pole a když ho kníže zavolal, dostavil se na Vyšehrad na sněm, nebo, bylo-li třeba, táhl s ostatními do války. A tento Bivoj se zamiloval do krásné Libušiny sestry Kazi, ale což platno - byla přece jen dcerou knížete. Jednou se vracel z lovu, myslel při tom na Kazi, když kde se vzal tu se vzal - vyrazil z houští pověstný kanec a zaútočil na Bivoje. Ten byl tak překvapen, že nestačil ani sáhnout po kopí nebo po sekyře za pasem. Rozkročil se jen pevně čelem proti zvířeti, ale to už bylo u něho. V mžiku uchopil Bivoj kance za silné uši a držel a nepustil, ani když se zvíře zmítalo sebevíc. Vtom bleskl Bivojovi hlavou nápad: přehodil si kance na záda a pevným krokem vykročil k Vyšehradu, kde věděl, že se právě Kazi zdržuje. Už z dálky pozorovala stráž Bivoje a všichni na Vyšehradě se seběhli na nádvoří, kam právě Bivoj dorazil. Pohlédl vzhůru k terase dřevěného paláce, odkud se s Přemyslem dívala Libuše i její sestry, udeřil silně kancem o zem a než ten se stačil vzpamatovat, sáhl Bivoj po sekyře a jediným máchnutím mu usekl hlavu.

Všichni obdivovali sílu a statečnost Bivojovu a Kazi se mladý muž tak zalíbil, že si ho zakrátko vybrala za muže. Lidé si oddechli a dlouho si ukazovali kančí hlavu, přibitou nad branou Vyšehradu. A od té doby, prý na památku této příhody, nosil Bivoj na svém štítě malovanou kančí hlavu.

Sestra Ček:

ZE ŽIVOTA KOSŮ

Na jaře jsem se procházela zahradou, když jsem za svými zády zaslechla pronikavé pípání. Po chvílce hledání jsem objevila ve vysokém cedru, asi ve výši očí, hnízdo plné zrovna opeřených ptáčků, hladových krků. Byli jsme všichni moc rádi, že máme kosí mláďata na zahradě, ale dlouho naše radost netrvala. Asi za dva dny, když jsem se vrátila domů, vidím na trávníku rozházená peříčka a rozbité hnízdo, ležící pod cedrem. Nějaká toulavá kočka sežrala naše kosata. Přišlo nám to moc líto ...

Za několik týdnů jsem objevila zcela náhodně nové kosí hnízdo. Ale tentokrát si vzali kosí rodiče ponaučení z minulé špatné zkušenosti a postavili pěkné hnízdo v trnitém křoví přímo u zdi, na jižní straně domu. Tam se žádná kočka nedostane - zadoufala jsem.

V hnízdě už leželo jedno zelenavé vajíčko. Každý následující den přibýlo po jednom vajíčku, ale ležely tam jako sirotci, "paní kosová" nikde. Teprve když snesla všech 6 vajíček, začala na nich trpělivě sedět a pěkně je zahřívát. Chodili jsme se na ni opatrně dívat - ona nehybně zírala, ale nikdy neulétla. Jen občas bývalo hnízdo prázdné, to když se šla kosice posilnit a protáhnout křídla, ale vždy jenom na chvílku, aby vajíčka nevystydlá.

Asi za deset dní se začala kosata klubat a během jednoho půl dne bylo hnízdo plné širokých zobáčků na dlouhém krku a holém tělíčku. Ani stopy po rozbitých skořápkách - to staří kosové čistě uklidili. Mláďata byla slepá, zato pořádně hladová a oba kosí rodiče teď nevěděli kam dřív, aby nasýtili hladové krky. Kolikrát jsme koukali, jak běhají po trávníku a vytahují mladoučké žížalky - když měli v zobáku celý svazeček, honem k hnízdu a tam samozřejmě - obrovský zájem. Ptáčata ani nezavírala své velikánské zobany, které jsou uvnitř žlutoooranžové, to aby staří kosové věděli, kam honem strčit ty dobroty. Už druhý den se začalo z hnízda ozývat hlasité pípání. Za dalších pár dnů kosata už viděla a byla opeřena, bylo je víc slyšet a pomalu se do hnízda ani nevešla. Když si na ně maminka sedla, málem ji kosata z hnízda shodila. Jedno mladé, zřejmě nějaké slabší, bylo umačkáno, protože nakonec zbyla jen čtyři kosata a jedno nevylíhlé vajíčko. Hnízdo tedy bylo ke konci už pěkně rozsedlé, ale vždycky čistounké - výkaly ptáčků, které ve formě malého bílého pytlíčku ležely občas na kraji hnízda, kosové odnášeli pryč.

Byli jsme samozřejmě moc zvědaví na okamžik, kdy začnou mladí kosové létat. Byli jsme překvapení, že už dvanáctý den po vylíhnutí začali opouštět hnízdo. Přišli jsme právě z práce, naše prv-

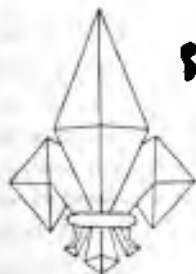
ní cesta vedla jako vždy ke kosům a zjistili jsme, že v hnízdě už jsou jen tři kosata. Během další půlhodiny bylo již hnízdo prázdné. Ale úplně jednoduché to také nebylo: Starý kos a kosice seděli na větvi asi dva metry od hnízda a povzbuzovali mládež - kosí mláďe si sedlo nejdřív na krajíček hnízda - trochu nejistě poposedávalo, konečně zamávalo několikrát trochu nešikovně křídly - a už přelétlo k tátovi na větev a pak zase kousek dál. S posledním ptáčetem to bylo

složitější - sice popolétlo, nepřistálo však na větvi, ale sneslo se na zem. Pak se různě snažilo vyškrabat se na schod, ale to se mu ne a ne povedlo. Kosice na něj velice přísně pípala, to však moc nepomáhalo. Konečně se ptáče doškobrtalo přece jen do křoví, kde se ho máma ujala.

Od té doby bylo hnízdo prázdné, zato v příštích dnech začala na trávníku škola hledání žížal - to asi také nebylo tak lehké, protože jsme vidali kosí rodinku ještě často společně. Kosata už byla skoro stejně veliká jako staří kosové, jen ocas měla krátký a tak vypadala trochu jako koule. Zato máma kosice vypadala velmi rozčuchaně a vyhuble. Poměrně dlouho trvalo, než se mladí naučili dokonale létat - a reagovali mnohem pomaleji než staří. Jednou, to už se pomalu začalo smrákat, jsem viděla uprostřed trávníku sedět dvě kosata, která zřejmě už usínala. Vůbec jim nevadilo, že jsem k nim přišla hodně blízko. Zahnala jsem je do křoví, protože jinak by je určitě zase nějaká toulavá kočka připravila o život.

/Z holandské Stezky/

Skautské odznaky

Litevští skauti
t. č. zakázání

Ruští skauti
zakázání od r. 1920

Ukrajínští skauti
t. č. zakázání

JAK JSME ŠILI TÝPÍ

Z tvrdého papíru jsme si pořídili šablony a podle nich jsme vyřezávali výztuhy z kůže. U výztuh k uzávěru je třeba "vyrazit" kruhové otvory o průměru 2,5 až 3 cm. My jsme měli veškeré nářadí na zpracování kůže vypůjčené a tak jsme si tyhle "knoflíkové díry" vyrazili sami, jinak je jistě možno si otvory nechat vyrazit. Oválné uzávěrové výztuhy jsme nejprve lehce přilepili v pravidelných odstupech /asi 25cm/ do řady mezi dolním okrajem kouřových klapek a polokruhový vchodem /Skusů/, dvě přišly pod polokruhový vchod. Pak jsme přilepovali /špendlit kůži nelze!/ výztuhy k zakotvení stanu po celém polokruhovém obvodu stanu. Odstup dělal asi 1 metr, celkem 20 kusů výztuh. Poněkud většími výztuhami jsme opatřili cípy kouřových klapek./4 kusy/ Poslední kožená výztuha zpevnila stanovou látku v místě, kde nejvíce trpí, totiž kde naléhá na svazek nosných tyčí - mezi horními okraji kouřových klapek.

Konečně jsme kůži přišívali šídly. Je to práce zdlouhavá, ale zábavná, šilo i sedmileté vlče, které si při tom vysloužilo přezdívku Šídlo. Čas plynul v družné zábavě, zaměstnáno bylo současně mnoho rukou. nakonec jsme usili dveře. možná, že se divíte, proč nakonec, ale v týpí se dá v nejhorším pádě žít i bez nich. Šijí se z dvojité látky. Nahoře uprostřed se opatří ještě jednou uzávěrovou koženou výztuhou. Tím se dveře zavěšují na poslední kolík nad vchodem. Ještě je ovšem zapotřebí prošít ve dveřích dva vodorovné "tunely", kterými se prostrkují klacky. Tyto klacky látku zatíží, chceme-li mít vchod zavřený, látka nepoletuje ve vzduchu. Naopak je možno dveře srolovat kolem dolního klacku a přivázat k hornímu. K tomu bylo zapotřebí ještě přišívat čtyři řemínky - dva a dva po obou stranách dveří při horním okraji horního "tunelu".

K postavení týpí je však zapotřebí ještě různý dřevěný materiál. Především jsou to tyče asi 7,5 m dlouhé, 9kusů na konstrukci a 2 na kouřové klapky. Jejich sílu odhadujeme na 7 - 10 cm v průměru při dolním konci, nahoře asi 5 cm. Tyče ke kouřovým klapkám mohou být i slabší. Musí být pečlivě zbavené kůry a suché. Dále potřebujeme větší kolíky k uzávěrům /10 kusů/ a normální stanové kolíky k vypnutí týpí, případně zakotvení dolních rohů kouřových klapek /22 kusů/. Dva dvoumetrové klacky do dveří. Nezapomeňme též, že je zapotřebí silnější lano na svázání konstrukce z tyčí, provázek k dolním cípům kouřových klapek a ke kolíkům na vypnutí. Celý stan se dá stočit do poměrně malého balíku. Naše týpí je uloženo ve starém ruksaku. Je tedy ještě zapotřebí si opatřit, případně ušít pytel. A o stavbě si povíme příště.

Kožené výztuhy
přišít na rub.straně

Detail

Kožená výztuha

provaz

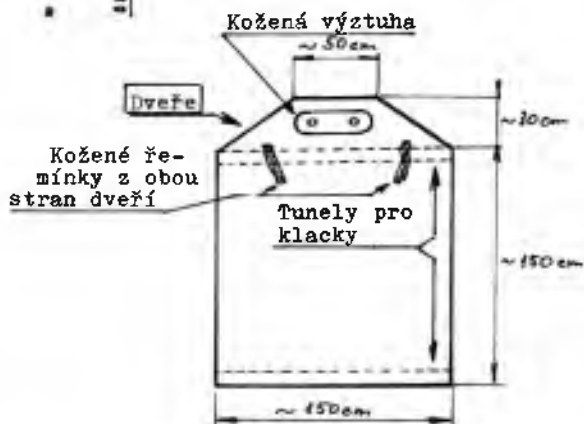
Detail

Kožené výztuhy přišít
na lícové straně

Detail

Detail

provázek

ČESKOSLOVENSKÉ BANKOVKY 1918 - 1948. V.

Dvacet korun /2. strana/ se sbírky bankovek holandského Mývala. Kdo je však ten muž, vyobrazený na bankovce? Napište nám, zda o něm něco víte. Jistě vám pomůže někdo ze starší generace. Správné odpovědi otiskneme a odměníme.

Mývala

C O N Á S S P O J U J E

Teď tedy doopravdy: hajdy z té Krakonošovy zahrádky! Co že nás v ní zdrželo? Ach ano, budoucí čas. Připomeňme, že budoucí čas je v češtině jeden jediný, ale slovesa jsou dvojí a podle toho též je dvojí způsob utváření budoucího času: viděti - budu viděti; uviděti - uvidím. Chápati - budu chápati; pochopiti - pochopím. Také minulý čas je pouze jeden. Však už jsme se o něm zmínili. Mluvit v minulém čase je snadné, ale horší už je to s psaním. Budete chtít napsat: zmínili - ale proč jsme se rozhodli pro měkké -i? To proto, poněvadž když jsme na rozpacích, dáváme přednost měkkému -i, které patří mužskému rodu. Prostě muži mají přednost! Jenom arciž v české gramatice, asi aby se vyrovnalo kavalírství v občanském chování. Kdyby se však rozhodovaly pouze ženy, bude koncovka tvrdá. Ale to je opakování. A vy se jistě právem ptáte: Ale co s dětmi? Děti - hopsaly. I když tam byli chlapečkové! Proč? Nehleďte v tom žádnou učenost. Řekněte si: t y děti. Ti skauti, ale ty skautky, ti křemílkové a ty světlušky. Ukazovací zájmeno ty/ti vám napoví, zda máte použít měkkou nebo tvrdou koncovku. A co vlčata? Mládáta, kořata, telata, stejně jako batolata: běhala, pípala, volala či skotala. Přesvědčte se o tom v našem článku Ze života kosů.

J I Ř Í W O L K E R

Mezi prvními Svojsíkovými skauty byl také Jiří Wolker, šestnáctiletý student, který se později stal vynikajícím českým básníkem. Žel, tuto skvělou básnickou dráhu ukončila předčasná smrt. Poslední Wolkovy verše čteme na jeho náhrobku:

"Zde leží Jiří Wolker, básník, jenž miloval svět
a pro spravedlnost jeho šel se bít.
Dřív než moh srdce k boji vytasit,
zemřel, mlád dvacet čtyři let."

19. den

27. července 1916

Ráno bylo krásně. Slunce se smálo a já zajásal. Udělal jsem poličku v podsadě a pustil jsem se do stavění lávek kolem nového stolu, který staví Suchánek na našem náměstí, kolem něhož se naše wigwamy kupí do podkovy. Kolem dvanácté však byl vydán rozkaz "Do plavek" a za chvíli na nedaleké pasece zářila naše mladá těla.

Po kratičkém odpočinku vydali jsme se na skautské hry: Sbíráání vlny a Kurýr. Při Sbíráání vlny jsem byl pořadatelem. Srnec a Holý rozvěsili na cestě k Bratroňovu po zemi nebo na stromech každých 50 kroků kousek bavlny. My měli úkol jí sebrat. Bylo jí 15 kousků a všechny očíslovány. Procházeli jsme pasekou a hledali. Nebe na východě se potáhlo černým flórem a bylo slyšet dálné zahřímání, my však hráli dál. Druhá hra, "Kurýr", byla zajímavější. Holý byl kurýrem a měl proběhnout z tábora do myslivny, vzít tam dopisy a vrátit se zpět, aniž bychom jej my, rozestavení 280 kroků od tábora, chytili. Já jsem utíkal se Srncem a Suchánkem k myslivně. Tam jsme se dle mého plánu schovali do křoví, každý u jedné cesty. Já ležel v jehličí.

Ležel jsem tak v křoví asi hodinu, když mne vyrušil zvuk skautské píšťalky. Spatřil jsem ostatní, kteří vedlí chyceného kurýra. - Po večeři jsme šli s panem profesorem na paseku, dívat se na hvězdné nebe. Pan profesor nás poučoval a vykládal nám souhvězdí. Náhle však kdosi zvolal: "Meteor!" Ohlédlí jsme se a ustrnuli nad báječným divadlem. Na severním nebi se vznášela obrovská hořící koule, která nepadala, nýbrž jako pták volně se nesla vzduchem k západu vodorovným letem. Bylo to úchvatné. Noc byla klidná a já snil o hvězdách.

/Úryvky z Wolkovra skautského deníku./

B Í L Á S L E Č N A

V neděli přicházíávají návštěvy. Já nikoho nečekal, naši jsou v Americe a bratr se sestrou na českém táboře. Nejmenší, zvané "mmě", hlídá babička.

Ostatní kluci byli celí šťastni, když Gorila nebo jeho pomocník Rejpal zavolal jejich jméno, že mají hosty. Gorila podotknul, že hosty moc rád nevidí, vnásí do tábora neklid a chvilku to trvá, než se všichni zase ukázní.

Seděl jsem u jezera, na stráni za mnou rozbalovali hosté mlisky pro své miláčky a najednou mi napadlo, že tu není Černý orel. Ten přece také hosty mít nemůže. Jeho rodina jistě není bohatá, aby přiletěla z Afriky letadlem!

Ve stanu nebyl, v kuchyni také ne. Gorila a Rejpal o něm nevěděli, kluci jen krčili rameny. Konečně se ke mně přitočil Šušínek /na začátku se trochu rýpal v nose - ale zůstane to mezi námi, jo?/, ušklíbnul se pošeptal mi: "Černý orel zmizel hned na začátku s bílou slečnou v křoví." Pozoroval, jak se tvářím překvapeně, zděšeně a nakonec smutně a dodal: "Svatoušek! Ten růženeček a kříž nad hlavou a jeho slavná bible. A má holku." Znovu se ušklíbnul a odešel.

Chtěl jsem za ním zavolat, že to není nic špatného, že je mu šestnáct a v Africe jsou lidé dříve dospělí a že nemá podezřívát, ale hlas mi uvázl v hrdle. Vrátil jsem se do stanu, vrhnul se na postel a začal jsem plakat. Když jsem se vybrečel, uvažoval jsem "mužně". Vzpomněl jsem si, co jsem chtěl říci Šušívi. Proč by za Černým orlem nemohla přijet spolužačka? A odešli stranou, aby se jemu nebo té bílé slečně někdo nepoškleboval! Hosté nevědí, jaký je Černý orel prima. Přesvědčoval jsem se tak dlouho, až jsem tomu skoro věřil. Podívám se, kde Černý orel je. Abych mohl říci Šušínkovi, že se nemá podezřívát.

Prohledával jsem křoviny na břehu jezera, kus od tábora. Tu a tam vyletěl pták a zděšeně zakřičel. Šel jsem tiše jako správný stopař - a najednou vidím světlou a černou hlavu. Zarazil jsem se. Pak jsem se připlazil blíž, abych slyšel, co si povídají.

Byl jsem zklamaný. Vykládali si africky. Divné. Jeho slečna umí řeč jeho kmene! Snad tam učí.

Nebo je to ošetřovatelka. Hovořili klidně, ani ne hlasitě, ani ne šeptem. Černý orel se opíral loktem o zem. Pak jí položil hlavu do klína a zase si vypravovali. Co bych za to dal, kdybych jim rozuměl!

Náhle se Černý orel posadil a povídá: "Pojd sem, Bílý orle, představím tě své sestře! Sestra! Proč ne? Vždyť jeho babička byla běloška. Měl jsem chuť rozběhnout se zpět a porvat se se Šušínkem za jeho podezřívání. Místo toho jsem přistoupil k těm dvěma a řekl úplně klidně, že jsem ho nemohl najít v táboře, tak jsem se šel po něm poohlédnout, že také nemám návštěvu a myslel jsem, že bychom si spolu povídali. "Jak vidíš, moje sestra Mary za mnou přijela - ze Ženevy. Chodí tam do hudební školy, prázdniny sice nemá, ale představená ji pustila na neděli ke mně." Sestra Mary mi podala ruku a usmála se tak hezky, že mi srdce usedalo. Byla jakoby hodně opálená a měla kouzlo.

"Sestra Mary je celá babička," řekl hrdě Černý orel.

"Bratr přehání," usmála se Mary, "babička je báječná a já jsem jen obyčejná děvče. Neučím se tuze dobře, a nevařím ani tak, jako můj bratr."

"Mary chce být klavíristkou. Má po dědečkovi dlouhé prsty."

Měla opravdu dlouhé prsty a na konci jakoby začouzené.

"Zde klavír nemáme," zasmál jsem se, "ale přijedete-li někdy k nám, můžete si zahrát s mou sestrou. Milujeme hudbu a každý z rodiny umí hrát na nějaký hudební nástroj, s výjimkou "mněte". To jen křičí - ale muzikálně, říká naše maminka."

Všichni tři jsme se tomu smáli a bavili se pak nenuceně skoro hodinu. Bylo to jako krátká chvílka, tak nám bylo spolu dobře. Náhle vytáhl Černý orel sestře z kabelky zrcátko, podíval se do něj a řekl: "Šušínku, pojd sem, představím tě sestře Mary." Z křoví vylezl Šušínek, stejně rudý, jako jsem byl já a maně strčil prst do nosu, ale hned jej odtrhnul a podal Mary ruku.

Černý orel pozval vlídně Šušínka, aby k nám přisednul. Ale ten řekl, že nemůže, že nás hledal, protože skončily návštěvní hodiny a máme se vrátit k večeři.

Všichni jsme doprovodili Mary k autobusu, který ji měl odvést k vlaku a já sotva vnímal, jak divně se lidé po Čemém orlovi dívají. Teprve později mi řekli kluci, že vypravovali příbuzným a jiným hostům, jaký je Černý orel šikovný čarodějník a kuchař a všichni se divili. Jen Zlaťákoví rodiče, kteří přijeli v přepychovém autu, řekli, že je to "špinavý negr" - ale Zlaťák se moc zlobil a nechtěl nic z toho, co mu přivezli, cukroví a nevím co. Kdosi zaslechl, jak ohnivě rodičům odporuje a tvrdí, že Černý orel je nejušlechtilejší skaut v našem táboře.

A měl pravdu!

B Í L Ý O R E L

ZA POSLEDNÍCH 10 LET se zvýšil počet skautů na světě z osmi na 12 miliónů. Za tutéž dobu požádalo o přijetí do světového svazu 27 zemí. Za tento potěšitelný přírůstek vděčíme hlavně zemím Třetího světa.

15. JAMBOREE ODŘEKNUTO vzhledem k neutěšené situaci v Iránu. Bylo odsunuto na r. 1983. Rok 1979 zůstává přesto "Rokem jamboree" a budou uspořádána různá dílčí mezinárodní setkání, jedno z nich také ve švýcarském Kanderstegu na přelomu července a srpna. 27. světová konference bude přeložena z Persie do některé evropské země.

KDYŽ UŽ JSME TU NAKOUSLI...

Velesoustředění evropské oblasti světového skautského hnutí - náhradního tábora za Jamboree na přelomu července a srpna 1979 ve švýcarském Kanderstegu se chceme zúčastnit i my s delegací skautů-chlapců nad 14 let. Tato iniciativa vzešla od vůdců našich oddílů ve Švýcarsku, ale jsou zváni samozřejmě i hoši z ostatních zemí. Patronát převzala Evropská rada a vůdcem delegace je její člen br. Jestřáb. Podrobnosti zatím nejsou známy; jsme v jednání se švýcarským mezinárodním komisařem.

Takovéto střetnutí poslouží velice naší reprezentaci. Pro účastníky bude prožití této vzrušující atmosféry světového bratrství jistě nezapomenutelným dojmem - jen se zeptejte našich nordjambistů.

Apelujeme proto už teď na vůdce našeho exilového skautingu, aby intenzivně a individuálně agitovali ve svých oddílech pro silné zastoupení naší delegace a hlásili nám včas zájemce. O jednání budeme průběžně informovat. Zprátené oblastní a oddílové časopisy prosíme o podobnou výzvu.

OSTATNĚ ROK JAMBOREE a jeho mezinárodní myšlenku si vzal náš exilový skauting k srdci a naše letošní podniky jsou plně v tomto duchu. Kromě K a n d e r s t e g u se podílíme na těchto mezinárodních setkáních :

I n t e r c a m p u v Německu o svatodušních svátcích se zúčastňujeme již po třetí.

O b l a s t H o l a n d s k o táboří v létě ve Francii a část osazenstva bude na tábořisti s francouzskými oddíly.

S e v e r k a - letní tábor oddílu Německo-sever je v sousedství oddílů různých národností. A i naši

poutníci do Říma budou sídlit na tábořišti italských skautů.

Naše Evropská rada vyzývá k hojně účasti na všech těchto podnikcích.

VELKÁ KRACANSKÁ POUŤ V ŘÍMĚ se koná v týdnu od 28.7.- 5.8.1979. Je spojena s různými výročími, mj. i s tryznou za kardinála Trochutu -duchovního rádce při ústředí Junáka. Vyslání skautské delegace je naší mravní povinností. Povede ji br.Naugli. Tábořit se bude u jezera Lago Bracciano /zařizuje sestra Káj/. Polovinu doby bude program vlastní, polovinu společný s poutníky /tryzna, audience u sv.Otce, návštěva Monte Cassina a pod./ Jelikož termín se křížuje s dobou našich táborů, nepočítáme s větší účastí než 12 skautů, skautek, roverů a oldskautů. Vzhledem k tomu, že náboženské středisko Velehrad by do určité míry finančně přispělo na tento zájezd, mohly by se náklady pohybovat v rozumné výši. Prosíme zájemce, aby se přihlásili v naší redakci nebo přímo u br.Naugliho.

PRÁZDNINOVÝ DŮM Velehradu v Dolomitech, 39030 St.Martin in Gsies /Bolzano-Itálie/ oznamuje termíny podniků :

1. oáza dětí ve věku 9-13 let	7. 4. - 21. 4.1979
Skupina ze Švýcarska	23. 5. - 27. 5.
Svatodušní pracovní setkání	1. 6. - 4. 6.
Děti z Německa	6. 6. - 16. 6.
Samostatná skupina	18. 6. - 10. 7.
Oáza mládeže ve věku 14-17 let	14. 7. - 27. 7.
Symposium mládeže c Písmu sv.	5. 8. - 11. 8.
2. oáza dětí ve věku 9-13 let	14. 8. - 4. 9.
Děti ze Švýcarska	7.10. - 21.10.
"Apoštolát mládeže" - pracovní schůzka	8.11. - 11.11.
Duchovní obnova mládeže	26.12. - 2. 1.1980
a mimo to : mládež nad 13 let ve Waldwinklu, Bavorsko	15.-29.8.

Uzávěrka dubnového čísla je pátek, 6.4.79

Redakční kruh Tam-tamu ; Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 17,-
ze zámoří \$ 10,-

Bankovní spojení :

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowakische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z. 3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

CH-8021 Zürich 1

Verband der

Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

Já jsem z Kutné Hory...

Já jsem z Kutné Ho-ry, z Kutné Ho-ry, kou-del-ní-kův syn.

Já mám v Praze tři domy , až je koupím budou mý ;

Já jsem z Kutné Ho-ry, z Kutné Ho-ry, kou-del-ní-kův syn.

